

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2006, č. j. OAM-1200/LE-07-07-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2008, č. j. 48 Az 36/2007 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2006, č. j. OAM-1200/LE-07-07-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný podle jeho názoru porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neopatřil si proto dostatečné důkazy. Žalovaný se též nezabýval meritem věci. Je totiž známo, že hlavním problémem v Pákistánu je „extrémní chudoba, špatná bezpečnostní situace a neschopnost státních orgánů tuto problematiku řešit“. Stěžovatel se domnívá, že pokud jeho situace nespadá pod § 12 zákona o azylu, jistě je podřaditelná pod § 14, případně § 14a tohoto zákona. Žalovaný se pak možností udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany podle citovaných ustanovení, nedostatečně zabýval. Neshromáždil ani poznatky o zemi stěžovatelova původu z nezávislých a objektivních zdrojů. Navrhuje proto, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jak svoje rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu považuje za vydaný v souladu se zákonem. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Závěrem pak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Dospěl však k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Dále se musel Nejvyšší správní soud zabývat přípustností kasační stížnosti. V dané věci je třeba zmínit, že krajský soud byl při vydání napadeného rozhodnutí vázán názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Azs 66/2007 - 79, www.nssoud.cz. Tímto rozsudkem zrušil zdejší soud předchozí rozhodnutí krajského soudu v téže věci (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2007, č. j. 55 Az 9/2006 - 48) s tím, že stěžovatelova výpověď v azylovém řízení „*týkající se jeho konfliktu se svým věřitelem vykazuje výrazné znaky nevěrohodnosti*“. Tu spatřoval zdejší soud zejména v nekonzistentnosti stěžovatelovy výpovědi a její částečné nelogičnosti. Nevěrohodnost svojí výpovědi stěžovatel završil závěrem pohovoru před žalovaným, kdy uvedl, že by se do Pákistánu vrátit mohl až získá v České republice doklady a vydělá nějaké peníze. Toto jeho tvrzení je pak v příkrém rozporu s jeho údajnou obavou o život. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dále uvedl, že i kdyby stěžovatel měl „*v Pákistánu skutečně takové problémy se svým věřitelem, o nichž hovoří, nemohl by to být důvod pro udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu*“. Stěžovatel totiž nevyužil možnosti ochrany státu, jehož je státním občanem (Pákistánu), přestože této možnosti využít mohl. Stěžovatelem tvrzené potíže by tak nebylo možné považovat za dostatečné k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, i kdyby je soud shledal věrohodnými. V citovaném rozsudku se tedy Nejvyšší správní soud jednoznačně vyslovil k tomu, zda se žalovaný dostatečným způsobem zabýval možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a zda si pro svoje rozhodnutí opatřil dostatečné podklady. Uvedené námítky jsou tak podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustné.

Předtím, než mohl Nejvyšší správní soud vážit důvodnost ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel se zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Pokud jde o obecné námítky týkající se nedostatečných skutkových zjištění ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu, tak ty byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, z poslední doby lze namátkou uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103. V rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko „*skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“, a v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 66, (všechny dostupné na www.nssoud.cz), se vyslovil též k povinnosti žalovaného provádět dokazování. Rozsah prováděného dokazování pak vedle stěžovatelem sdělených skutečností odráží právě věrohodnost jeho tvrzení.

Poukazuje-li pak stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu, tak i touto námitkou se zdejší soud zabýval již dříve (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu